

ПАТИЛАНСКО ЧЕТЕНЕ

ПИСМО ОТЪ ПАТИЛАНЧА ДАНЧА ДО СМЪХУРКА

Драги ми Смъхурко,
Патиланчо Ганчо онзи день
ми рече:

— Знаешъ ли що, Данчо?
Изложба на книги уредихме ве-
че. И тя ни прослави. Сега друго
нѣщо трѣбва да направимъ.

— Какво друго нѣщо?

— Да построимъ сцена у
васъ вънъ на двора. Да събе-
ремъ хора — малки и голѣми —
и отъ нашѣ книги да имъ
прочетеме. Нека всѣки чуе, не-
ка всѣки сѣти, какво златно слън-
це въ душиѣ ни свѣти и какво
ни раждатъ днеска умоветѣ.

— Ганчо, живъ бѣди ми! —
рекохъ азъ възрадвањъ. — Че-
тене и ние ще си уредиме, как-
то правятъ често голѣми пи-
сачи. Нека всѣки знае, какви
творби пишатъ весели играчи.
Но да не се маемъ! Иди сви-
кай скоро цѣлата дружина!

И Ганчо замина.

Скоро се събрахме.

— Патиланци вѣрни, — под-
хванахъ азъ живо, — Ганчо ви
е казалъ, за какво ви свиквамъ.
Съ него се разбрахме. Ще на-
правимъ сцена у дома на дво-
ра. Отъ нашѣ книги ще четеме
всички предъ събрани хора. Азъ
първи ще кажа встѣпително
слово. А следъ мене вие ще
имъ прочетете кой каквото има
четиво готово. Ти ще четешъ,

Дано, отъ твоята книга „Пати-
лански пѣсни“! Ти, Гано, отъ
твоя „Дневникъ“ патилански!
Ти ще четешъ, Ганчо, разкази
чудесни! Ти, Панчо, отъ твой-
та книга смѣхотворна! Най-
после и Мика отъ своя „Смѣхъ“
нѣщо ще изчурулика. Наредъ
седемъ деня ще правимъ без-
спирно дълго упражнене и на
врѣхъ Великдень ще дадеме
нашето славно представлене!

— Добре думашъ, Данчо, —
обади се Дана. — Ала, споредъ
мене, не всички умѣемъ да че-
темъ предъ хора. Да не се по-
срамимъ?

Ганчо ме превари — даде от-
говора :

— Дума да не става. Който
не умѣе, ний ще го научимъ.
Тая майстория ний съ Данча
владѣемъ. Патиланецъ вѣренъ
вѣрва въ свойѣ сили. Съ трудъ
и постоянство кой не е спо-
лучилъ?

— Право казвашъ, Ганчо! —
обади се Гана. — Четенето, ми-
сля, по-лесно ще стане, но сце-
ната трѣбва днеска да захва-
немъ. Да не губимъ време, че
тя много мжка и трудъ ще
отнеме.

Панчо я пресѣче:

— За туй недей мисли! Отъ
това по-лесно нѣщо, Ганке, нѣ-
ма. Сцената я имамъ у дома